

Womhaj Bóh!

Czisko 42.
15. ott.

Četnik 3.
1893.

Szerbiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ƚo kóždnu ƚobotu w Esmolerjez knihibicziŝczetni w Budyŝchinje a ƚu tam doŝtać ŝa ŝchtwórtlétnu pŝchedpłatu 40 np.

20. njedzela po ŝwi. Trojizy.

Lut. 17, 10: „Tak teŝ wy, hdyŝ wŝchitko ŝeće cziŝnili, ŝchtoŝ wam je pŝchifaŝane, rjeŝnícze: Wy ƚmy nje-wuŝitni wotrocŝzy; my ƚmy cziŝnili, ŝchtoŝ cziŝnicŝ winojeći bęchmy.“

Tak wuczi tón Knjes ƚwojich wuczomnikow ręcŝecŝ. Węŝto hordeje myŝle: „ƚmy ƚwoju winowatoŝcŝ doŝpołuje dopjelnili a mamy ŝaŝłuŝbu pŝched Bohom“, chze wón jich ŝ prawej poniŝnoŝci pohnuć. Teŝ to dobre, kotreŝ ƚu cziŝnili, dyrbi jich pokorjecz. By to hinać być mohło? Ně, hdyŝ ƚwoju pŝchibłuŝchnoŝcŝ dopjelnimy, hdyŝ dobre a bohobojaŝne ŝiwjenje wjedŝemy, ƚo ŝ luboŝcŝu a pŝchecŝelniwoŝcŝu ŝ bliŝŝim ŝetkujemy, hdyŝ wopory ŝa Boŝe kraleŝtowo pŝchinjeŝemy, njecziŝnimo niczo druge hacŝ ƚwoju winowatoŝcŝ. Winojeći ƚmy ƚwojemu Bohu a ŝbóŝnikoj, kiŝ je naŝ ŝe ƚwojej njedowuŝlędŝenej luboŝcŝu ŝ hręcha a wot ƚmjerecŝe wukupić, cziŝte, ƚwjate, prawe a ƚmilne ŝiwjenje. Eŝwjatny japoŝchtoł ƚawoł, hdyŝ bę wodnjo Boŝe ƚłowo wucził a hiŝcŝe wjeczor jako tkał ƚebi wŝchędny khlęb ŝ dŝęłom ƚwojeju rukow ŝaŝłuŝi, męjeŝcŝe ŝ tym drje khlwalbu pŝched cŝłowjekami, pŝched Bohom pať niczo njecziŝneŝcŝe hacŝ ƚwoju pŝchibłuŝchnoŝcŝ a winowatoŝcŝ. To wjedŝeŝcŝe wón derje. To dyrbimy teŝ my derje wjedŝecŝ, ŝo bychmy ƚo nihdy njeŝkwalili ani ƚebi njemyŝlili, ŝo ƚebi ŝe ƚwojej prawdoŝcŝu a luboŝcŝu něŝchto pŝched Bohom ŝaŝłuŝimy.

To dobre, kotreŝ my cziŝnimo, dyrbi naŝ poniŝecŝ. By to hinać być mohło? Wot koho dŝa wone wukhadŝa? Węŝcŝe niŝ wot naŝ, ale wot moŝy teho, kiŝ nam ŝe ƚwojim

ƚwjatym Duchom pomŝa ŝ wŝchemu dobremu. Sta-li ƚo něŝchto dobre wot naŝ, dŝa je Bóh tón Knjes tón, kiŝ dawu woboje, ŝo chzemy a ŝo cziŝnimo. Niczo ƚami njeŝamóŝemy; ƚylniŝchi pomoznik dyrbi nam ŝ bokej ŝtejecŝ a ƚlabu wolu ƚylnicŝ. Eŝwjatny ƚawoł, kiŝ wot ƚebje praji, ŝo je wón wjazny dŝęłak, hacŝ wŝchitzy druŝy japoŝchtołoj, pŝchitaji tola hnydom: Niŝ pať ja, ale hnada Boŝa, kotraŝ je ŝo mnu. Dr. Luther, kiŝ móŝeŝcŝe ƚo druŝdy napschecziwo ƚwojim njeŝpŝchecŝelam khróble khlwalicŝ, kaŝke wulke węzy je doŝonjać, wuŝna tola teŝ jedny dŝeń: Węm derje, ŝo naŝch luby Bóh móŝe ŝa dŝeń wjele ŝtow tajkich doŝtorow Martinow Lutherow ŝtworicŝ, kaŝ ja ƚym. Njeŝkwalmy ƚo ƚami, dajmy wjele wjazny wŝchu cŝeŝcŝ naŝchich dobrnych ŝtutkow Bohu temu Knjeŝej. ŝchto bychmy byli, jeli ŝo njeby wón naŝ poŝylŝnjował, wobtwjerdŝał a wuhotował? To dobre, kotreŝ ƚmy cziŝnili, dyrbi naŝ poniŝecŝ. Kať by to hinać być mohło? Hdyŝ wŝchitko ŝeće cziŝnili, ŝchtoŝ wam je pŝchifaŝane — praji tón Knjes. W tymle „hdyŝ“ teŝi to ŝrudne „ale“. Ale my njeŝƚmy ŝo cziŝnili. Teŝ w naŝchich najlępŝchich ŝtutkach ƚo telko hręŝchneho a nje-doŝonjaneho khowa, ŝo ŝadny jenicŝki njemóŝe prajicŝ: ŝa ƚym cziŝnić, ŝchtoŝ mi je pŝchifaŝane cziŝnicŝ. Eŝwj. Augustin je Boha proŝyl: Wodaj mi teŝ moje dobre ŝtutki, doŝelŝ je jaŝnje brach tak mjenowaných dobrnych ŝtutkow, jich potajnu ƚamocŝeŝcŝ, hejchleŝtowo a ŝłóŝcŝ pŝŝnać. ŝchto móŝemy my hinać cziŝnicŝ? Eŝo poniŝecŝ a ƚo pokorjecz chzemy pŝched ƚwojim Knjeŝom ŝpominajo teŝ na ƚwoje wot ludŝi a wot ƚwojeje ŝachodneje wutrobny khlwalene dobre ŝtutki a wuŝnacŝ: O Knjeŝe, my ƚmy nje-

